

Arrest

nr. 335 753 van 7 november 2025
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2025 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 14 oktober 2025.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Indiase nationaliteit te bezitten, is blijkens het administratief dossier in december 2017 via Schiphol met een Visum type C afgeleverd door Duitsland via Schiphol het Schengengrondgebied binnengekomen.

1.2. Op 19 augustus 2025 diende verzoeker samen met zijn partner D.P. een verzoek registratie wettelijke samenwoning in.

1.3. De gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie nam op 14 oktober 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), dat aan verzoeker werd betekend op 28 oktober 2025. Dit is de bestreden beslissing.

"X

T 02 488 80 00 infodesk@ibz.fgov.be

www.dofi.fgov.be

www.ibz.be

Koninkrijk België BIJLAGE 13

Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken

Dienst Vreemdelingenzaken

Ref. : (...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :

naam en voornaam: N., P. W.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: Lairouching

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord.....
of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang of verblijf, gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem en/of in de Algemene Nationale Gegevensbank, overeenkomstig artikel 3, 5°.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Art. 61/29

() § 1, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over de vereiste arbeidsvergunning voor de voorziene seizoenarbeid;

() § 2, 1°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt;

() § 2, 2°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over toereikende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de openbare overheden, waarbij met name rekening gehouden wordt met de inkomsten die hij tijdens zijn verblijf in de hoedanigheid van seizoenarbeider zal ontvangen;

() § 2, 3°, jo. § 4 wanneer hij niet of niet meer beschikt over voldoende huisvesting die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek;

() § 4, 2° de maximale duur van 150 dagen per periode van 365 dagen wordt bereikt.

Volgens het overgemaakte paspoort en visum van betrokkene blijkt dat het visum vervallen is sedert 05/01/2018. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Ook het feit dat er een ontvangstbewijs/verklaring van wettelijke samenwoning werd opgesteld, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en diens moeder hem niet automatisch recht op verblijf.

De aanwezigheid in België van niet-inwonende meerderjarige kinderen van de partner geeft betrokkene evenmin automatisch recht op verblijf.

Uit de vragenlijst (in het kader van het recht om gehoord te worden) blijkt bovendien dat betrokkene hier zorgt voor zijn schoonmoeder en schoongrootmoeder. Betrokkene zou samen met zijn partner een reisbureau hebben in België en India. Deze bijkomende elementen geven betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner, diens moeder en zijn meerderjarige niet inwonende kinderen is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen."

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639 Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u

daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

Brussel, 14.10.2025

Voor de Minister van Asiel en Migratie(5):"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.1.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”*.

De Raad benadrukt dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk karakter heeft. Het hanteren van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van de verdediging van verwerende partij tot een minimum. Het beroep op deze procedure moet bijgevolg uitzonderlijk blijven.

Opdat het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing gerechtvaardigd is, moet de verzoeker aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

2.1.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In het geval de verzoeker zich in een welbepaalde plaats bevindt of ter beschikking is gesteld van de regering, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet, wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gepaard gaat met een bevel tot vasthouding en dat verzoeker, die ter terechtzitting verschijnt, zich momenteel niet een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet bevindt, noch ter beschikking van de regering is gesteld. Evenmin kan blijken dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten imminent is. Dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat verzoeker in geval hij het bevel niet opvolgt naar de grens kan worden teruggebracht en vastgehouden met het oog op de uitvoering van de maatregelen, doet niets af van het gegeven dat verzoeker actueel niet het voorwerp is van een vasthoudingsmaatregel en niet naar de grens is teruggebracht. Evenmin kan uit het administratief dossier blijken dat een begin zou zijn gemaakt met de gedwongen uitvoering van de aan verzoeker betekende bijlage 13.

Bijgevolg wordt het uiterst dringende karakter niet vermoed. Het loutere gegeven dat verzoeker op heden nog het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten met een termijn van vrijwillig vertrek van zeven dagen, volstaat niet om het bestaan van de uiterst dringende noodzakelijkheid aan te tonen. Waar verzoeker betoogt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging onherstelbare schade zou teweegbrengen en de uitoefening van het beroep onmogelijk zou maken, doet dit geen afbreuk aan de vaststelling dat de uitvoering van de bestreden beslissing niet imminent is en dat hij momenteel niet wordt vastgehouden.

Ter terechtzitting beaamt verzoeker dat er geen hoogdringendheid bestaat aangezien hij niet wordt vastgehouden en verklaart hij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

In casu wordt vastgesteld dat er geen hoogdringendheid is aangezien verzoeker niet wordt vastgehouden en de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet imminent is.

De Raad wijst er op dat verzoeker, vermits de huidige vordering wegens gebrek aan hoogdringendheid is afgewezen, een gewone vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in eenzelfde verzoekschrift binnen de beroepstermijn van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet kan indienen en via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de behandeling van dit beroep te vragen wanneer de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten imminent wordt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de huidige stand van zaken uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat niet is voldaan aan de eerste van de drie vermelde cumulatieve voorwaarden. Dit volstaat om de vordering te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vijftieng door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E.VAN DER WEL,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E.VAN DER WEL

K. POLLET